hea tõele. Kas siis selle toutuse sanna pärrast holimataks peame jäma ehk ülle kätte minnema? Ei mingil kombel; waid meie peame, kui Jummala essimesed, s. o. kui moistlikud lomad temma leikuse andisid tännoga wastowotma, s. o. ennaste ja teiste kasuks prukima. Kui sellega head teed, mis Jummal jagganud; siis olled tännolik, ja kui sedda moistlikult prugid; siis kulutad temma armu, miska temma meid teine teise läbbi ülles peab ja hoiab. Ärge olgem sellepärrast mitte uskmatad, waid uskugem, et keigewäggewam Jummal omma armu meile rohkeste annab, et peame rohked ja ussinad ollema keige hea tõele. Jummal armastab üht rõõmsat andjat, ja näeb hea melega, kui innimene ommas süddames ettewõttab, ei mitte kurwa melega, egga hädda pärrast,

waid hea melega ja rõmuga leikuse andidega õige paljo head tehha. Nenda kuida kirjutud on: temma on külwand, (ja leikand), ja waestele andnud; temma õigus kestab iggaweste. — Ärge mõttelgem nüüd, armad! et meiegi õigus iggaweste saab kestma, kui kirriko-sandidele ehk mu kerjajatele leiba kannikast anname ja ütleme: Jummal kasa! ehk: minne, ja wõtta Jummal appi! Se ei olle küll laido wäärt, et sedda teme; ommetige peame leikuse Issanda andisid weel teist wisi ja parremaste temma mele pärrast prukima. Iggal Jummala lomal, ning siis ka sinnulgi peab hea meel ollema omma ollemisest ja ellust. Prugi siis hästi ja moistlikult, mis Jummala arm sulle jagganud, ennese ja so ommakste ello waewa kergitamiseks, ja murretse, osta ja noua, mis teie süddant rõmustab, teie mois-